

Co to znamená být „živý“ a „mrtvý“?

Podmínka být mrtvý před Bohem vyplývá z trestu zavedeného v božské pohotovosti (určitě zemřete) v důsledku soudu a odsouzení. Odsouzení přineslo nepřátelství a oddělení, protože Bůh je život a každý, kdo existuje kromě něj, je mrtvý. V Bohu není temnota, protože každý, kdo je temnotou, je od Něho oddělen. Jelikož mezi Světlem a temnotou neexistuje společenství, je jasné, že mezi Bohem (životem) a lidmi odsouzenými (mrtvými) neexistuje.

Co to znamená být „živý“ a „mrtvý“?

Protože apoštol Pavel prohlásil, že ti, kteří jsou mrtví, jsou ospravedlněni, odpověď na tyto čtyři předpoklady může být pouze ve větě: „Protože ten, kdo je mrtvý, je ospravedlněn z hříchu“.

Než objasníme výše uvedené tajemství, měli bychom zkontrolovat, co je „být mrtvý“ a „být naživu“. Bible stanoví vztah mezi „smrtí“ a „životem“. Vztah ukazuje, že je nemožné být současně naživu pro hřích a pro Boha. Není možné, aby člověk před Bohem zaujal obě podmínky (pozice) současně. To znamená, že když je člověk živý hříchem, je mrtvý Bohu, nebo když je živý Bohu, je mrtvý hříchu.

Možná se čtenář zeptá: proč není možné žít současně pro hřích a zároveň pro Boha?

To není možné z následujících důvodů:

„Neboť Kristus zemřel, nebo lépe řečeno, kdo vstal z mrtvých...“ (Řím 8:34).

Pavel ve své písni o vítězství odkazoval na Kristovu smrt. Kristus, který zemřel, však také vstal z mrtvých. Stejně jako ti, kteří věří, jsou přizpůsobeni Kristu ve smrti (umírá s ním), spolu s ním také vstávají z mrtvých (nebo dříve).

Je to okamžité! To znamená, že ten, kdo věří v Krista, umírá hříchu a začíná žít pro Boha. Stejně jako Adam, který neposlechl božské odhodlání, okamžitě se stal mrtvým pro Boha, tak i ti, kdo věří v Krista, jsou s Kristem okamžitě vzkříšeni a začínají žít pro Boha.

Musíme mít na paměti, že Bůh je Pánem všech a všech věcí. Bůh je Pánem živých i mrtvých, protože pro něj každý žije „Bůh nyní není Bohem mrtvých, ale živých; protože pro něj všichni žijí“ (Lukáš 20:38; 2. Tim 4: 1; Řím 14: 9).

Tyto verše se týkají živých i mrtvých, to znamená, že se týkají jak smrti těla, tak nesmrtelnosti duše. Příklad: Lazar, žebrák, žil na tomto světě a když zemřel, přestal žít pouze v tomto pozemském svatostánku a začal žít ve věčnosti (Lukáš 16:20 – 25). Bohatý muž, který také zemřel, byl mrtvý Bohu, když existoval na tomto světě, a když zemřel (opustil pozemský svatostánek), strávil věčnost ve stavu mrtvých (odděleně).

Toto je několik odkazů na slovo smrt a možná použití výrazů „smrt“ a „život“, které Bible obsahuje.

Když však Bible říká: „Když jsme byli stále mrtví při svých přestupcích, oživilo nás to spolu s Kristem ...“ (Ef. 2: 5), ukazuje, že pro pojmy „smrt“ a „život“ existuje další použití.

Když je člověk na světě bez Boha (bez Krista) (Ef 2,12), je pro Boha mrtvý. Podmínka „smrt“ člověka je výsledkem odsouzení zavedeného v zahradě Eden v Adamovi.

Když Bůh řekl páru, že v den, kdy jedí ze stromu poznání dobra a zla, určitě zemřou, bylo dáno odhodlání nebo varování (nebudete jíst), čas (v den), jistota trestu (určitě), a druh trestu (zemře): smrt.

Soud v Edenu vyústil v odsouzení lidstva! Jinými slovy: „Soud vycházel z jediného trestného činu, který odsoudil ...“ (Řím 5,16). Adam a Eva byli stvořeni živí pro Boha a poté, co byli odsouzeni, zemřeli před Bohem.

Podmínka být mrtvý před Bohem vyplývá z trestu zavedeného v božské pohotovosti (určitě zemřete) v důsledku soudu a odsouzení. Odsouzení přineslo nepřátelství a oddělení, protože Bůh je život a každý, kdo existuje kromě něj, je mrtvý. V Bohu není temnota, protože každý, kdo je temnotou, je od Něho oddělen.

Jelikož mezi Světlem a temnotou neexistuje společenství, je jasné, že mezi Bohem (životem) a lidmi odsouzenými (mrtvými) neexistuje.

Protože „být“ mrtvým před Bohem, všechny skutky, které člověk v tomto stavu dělá, jsou poznamenány hříchem. Pokud konáte dobré nebo špatné skutky před lidmi, nezmění to stav viníka před Bohem, protože „dobré skutky“ jsou dosažitelné pouze v Bohu, který je předem připravil pro ty, kdo věří v Krista.

Když hřešil, Adam byl odsouzen k smrti a všichni lidé byli odsouzeni s ním. Jak všichni umírají, a je jisté, že všichni zhřešili „... tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili“ (Římanům 5:12).

Život je možný pouze v Ježíši, protože skrze Krista člověk dosáhne bezplatného Božího daru, kterým je věčný život. Kristus je jediným přístupem člověka k Bohu. Přijme-li Krista, stane se člověk synem světla a bude žít ve světle Božím (společenství).

Takže: smrt je výsledkem odsouzení, ke kterému došlo v zahradě Eden, kde se všichni lidé stali hříšníky. Život je výsledkem usmíření člověka s Bohem. Člověk je znovu stvořen v pravé spravedlnosti a svatosti a začíná žít pro Boha (Ef 4,24).

Tento koncept budeme potřebovat později: Starý muž zemře, je

pohřben a poté se objeví nový muž, stvořený podle Boha v pravé spravedlnosti a svatosti (Ef 4,24).

Na základě toho, co jsme právě viděli, je jasné, že když apoštol Pavel říká, že „... jsem ukřižován s Kristem ...“, odkazuje na smrt s Kristem, a ne na jeho fyzickou smrt.

Když říká, že žije (... a já žiji ...), vyjadřuje před Bohem novou podmínku. Neodkazoval na svůj fyzický život.

Když ve druhé části verše říká: „... a život, který nyní žiji v těle...“, tento „život“ se týká fyzického života.

„Už jsem ukřižován s Kristem; a já už nežiji já, ale ve mně žije Kristus; a život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře Syna Božího, který mě miloval a dal se za mě“ (Gal 2,20).

Když apoštol Pavel tvrdí, že je již ukřižován s Kristem, dává jasně najevo, že zemřel kvůli hříchu a že jeho život je nyní ukryt s Kristem v Bohu (Kristus žije ve mně). Pavel přestal žít život „podřízený“ zákonu (farizejství) a dál žil svůj každodenní život (v těle) skrze víru v Ježíše.

Je možné, aby člověk byl ve stavu „žít v Kristu“ až poté, co byl ukřižován a pohřben s Kristem.

„Zákon Ducha života, v Kristu Ježíši, mě vysvobodil ze zákona hříchu a smrti“ (Ř 8,2)

Nový život, který člověk žije v Kristu (život), nelze sdílet, když je člověk v hříchu (smrt), protože hřích je příčinou odsouzení člověka bez Krista. Život, který Bůh dává člověku skrze víru v Krista, ho osvobozuje od předchozího stavu: hřích (příčina soudu a odsouzení) a smrt (trest).

Aby se člověk vírou v Krista stal účastníkem jeho smrti skrze tělo Kristovo, které bylo vydáno pro hříšníky. Starý muž je zabit, když je ukřižován s Kristem (nebo je obřezán Kristem, který je obnažením těla z těla) (Kol 2,11), a začíná žít (nové stvoření) skrze Ducha Věčný kvůli spravedlnosti.

Když tedy apoštol prokáže, že křesťan je mrtvý s Kristem, aby hřešil, je to stejné jako říkat, že křesťané byli naživu skrze Věčného Ducha.

„A je-li ve vás Kristus, tělo je ve skutečnosti mrtvé kvůli hříchu, ale duch žije kvůli spravedlnosti.“ (Řím 8:10);

„Neboť jsi zemřel a tvůj život je skryt v Kristu v Bohu“
(Kol 3: 3)